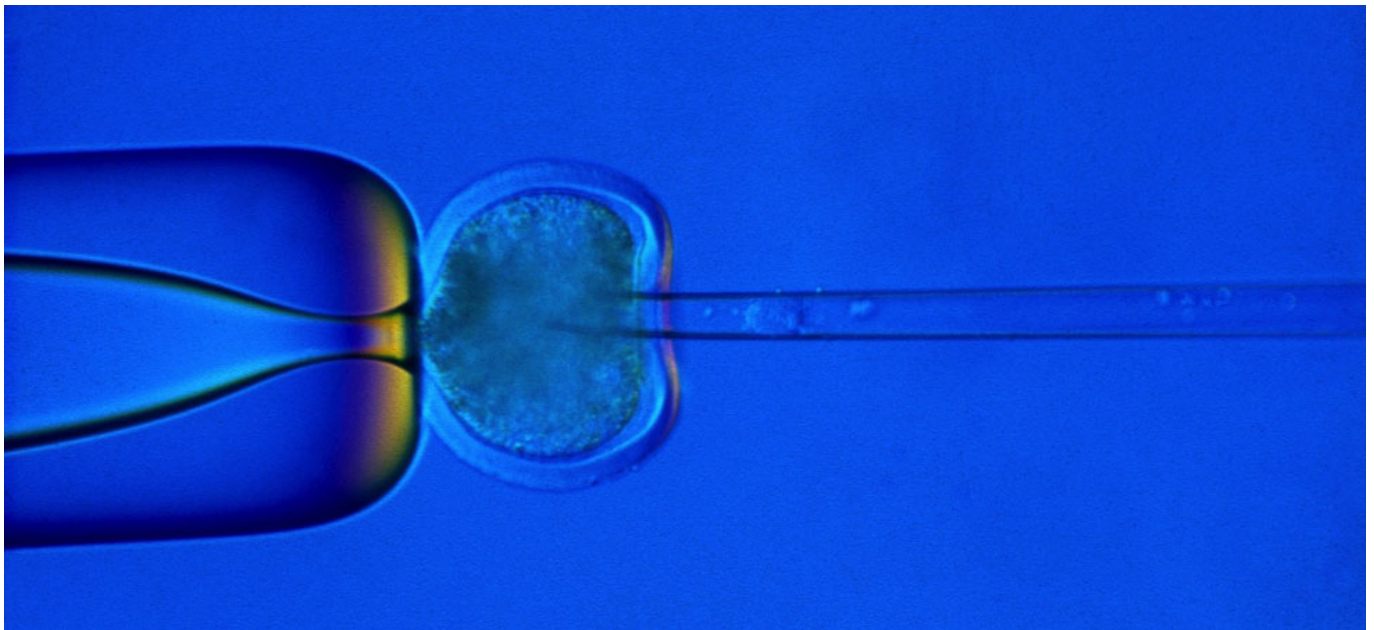

Η παρεμβατική γονιμοποίηση στην Προτεσταντική Ηθική

/ [Πεμπουσία](#)

Ένα πλήθος χριστιανικών ομολογιών, που έλκουν την καταγωγή τους από τη Μεταρρύθμιση του 16^{ου} αιώνα μ.Χ. δηλώνει ο όρος προτεσταντική Εκκλησία. Οι προτεσταντικές ομολογίες έχουν εξαπλωθεί σήμερα σ' όλο τον κόσμο και παρουσιάζουν πολύ μεγάλη ποικιλία στη σκέψη και τη θεολογία. Ορισμένες από αυτές έχουν συντηρητικές θεολογικές απόψεις, άλλες έχουν φιλελεύθερες θεολογικές απόψεις και κάποιες άλλες έχουν απομακρυνθεί τόσο πολύ από τις προτεσταντικές θεολογικές απόψεις που μπορεί ν' αμφισβητηθεί ή ν' απορριφθεί η ένταξή τους στον προτεσταντικό χώρο, ενώ η Αγγλικανική Εκκλησία ως προς τη θεολογία της βρίσκεται πολύ κοντά με τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία[1].

Ωστόσο, όλες οι προτεσταντικές ομολογίες αναγνωρίζουν την αυθεντία της Βίβλου και έχουν κάποιες κοινές θεολογικές απόψεις. Η πίστη στον παντοδύναμο και παντογνώστη Θεό της Αγίας Γραφής του οποίου την εικόνα, αμαυρωμένη από την αμαρτία, φέρει κάθε άνθρωπο καθώς και η πίστη στον Ιησού Χριστό, ο οποίος ως ανθρώπινη ενσάρκωση της θεϊκής αγάπης πρόσφερε στους ανθρώπους με τη

σταύρωση και την Ανάστασή Του έναν τρόπο για να συγχωρεθεί η αμαρτωλή φύση τους, να συμφιλιωθούν με το Θεό και να περάσουν μετά το θάνατο στον ουρανό για μια ζωή κοντά στο Θεό, ανήκουν στις κοινές προτεσταντικές θεολογικές απόψεις. Σ' αυτές ανήκει και η άποψη ότι οι πιστοί μπορούν να συμφιλιωθούν με το Θεό μέσω της θείας χάρης και της πίστης στον Ιησού Χριστό, η οποία ως πηγή αρετών είναι δυνατόν να βρίσκει τη σύμφωνη με το απόλυτο πρότυπο του Ιησού Χριστού εξωτερική της έκφραση στην καθημερινή συμπεριφορά μέσα από τη δια της προσευχής και της συζήτησης μεταξύ των πιστών κατανόηση και εφαρμογή στην καθημερινή ζωή των αρχών της Βίβλου.

Η δυνατότητα να εξωτερικεύεται η πίστη στο Χριστό στην καθημερινή συμπεριφορά υπό την καθοδήγηση των αρχών της Βίβλου και με τη μίμηση του απόλυτου προτύπου του Ιησού συντέλεσε στη διαμόρφωση του προτεσταντικού ήθους[2].

Το ήθος αυτό είναι μια έμπρακτη ευσέβεια συμπεριλαμβάνουσα έργα αγαθά ως έκφραση ατομικής συνέπειας σε θρησκευτικές υποχρεώσεις και ηθικές εντολές υπαγορευόμενες από τον Ευαγγελικό νόμο, σε ατομική μελέτη της Βίβλου κι εφαρμογή των διδαγμάτων της, σε συναισθηματισμό στην προσευχή, σε αποχή από κοσμικές συνήθειες και σε καθημερινό αυτοέλεγχο με αντικειμενικά κριτήρια για την πρόοδο στις αρετές. Έχει δε αρωγό στην πραγμάτωσή του την Εκκλησία, η οποία ως γραφειοκρατικά οργανωμένη συνάθροιση πιστών επιφορτισμένη με τα καθήκοντα της συμπροσευχής και της ακρόασης του κηρύγματος καθορίζει την ατομική συμπεριφορά.

Το προτεσταντικό ήθος της έμπρακτης ευσέβειας, που αποσκοπεί στην επίτευξη της ατομικής σωτηρίας με την έννοια της βελτίωσης του χαρακτήρα και της ατομικής συμπεριφοράς αλλά και της ατομικής γνώσης του Θεού, επηρεάζει το σημερινό δυτικό πολιτισμό ως μια υπόσχεση καλοζωίας[3].

Παρατήρηση: Συνεχίζουμε την παρουσίαση σε σειρά άρθρων της μελέτης σχετικά με την Παρεμβατική Γονιμοποίηση της καθηγήτριας Μ.Ε. και Θεολόγου, Χαρίκλειας Φωτοπούλου. Πρόκειται για αναθεωρημένη έκδοση του κειμένου το οποίο κατατέθηκε στο ΕΑΠ ως μεταπτυχιακή - διπλωματική εργασία με επιβλέποντες τους κ. Ν. Κόϊο και Ντ. Αθανασοπούλου. (Φωτ.: theweeklypaper.files.wordpress.com)

[1] M. Pauls and R. Hutchinson, Review Bioethics for clinicians: 28. Protestant bioethics, διαδικτυακός τόπος: <http://www.cmaj.ca/content/166/3/339.full> (ανάκτηση 12-04-2013)

[2] M. Pauls and R. Hutchinson, Review Bioethics for clinicians: 28. Protestant

bioethics, διαδικτυακός τόπος: <http://www.cmaj.ca/content/166/3/339.full>
(ανάκτηση 12-04-2013)

[3] Χ. Γιανναράς, *Η ελευθερία του Ήθους*³, (Αθήνα 2002), σελ. 165-182.